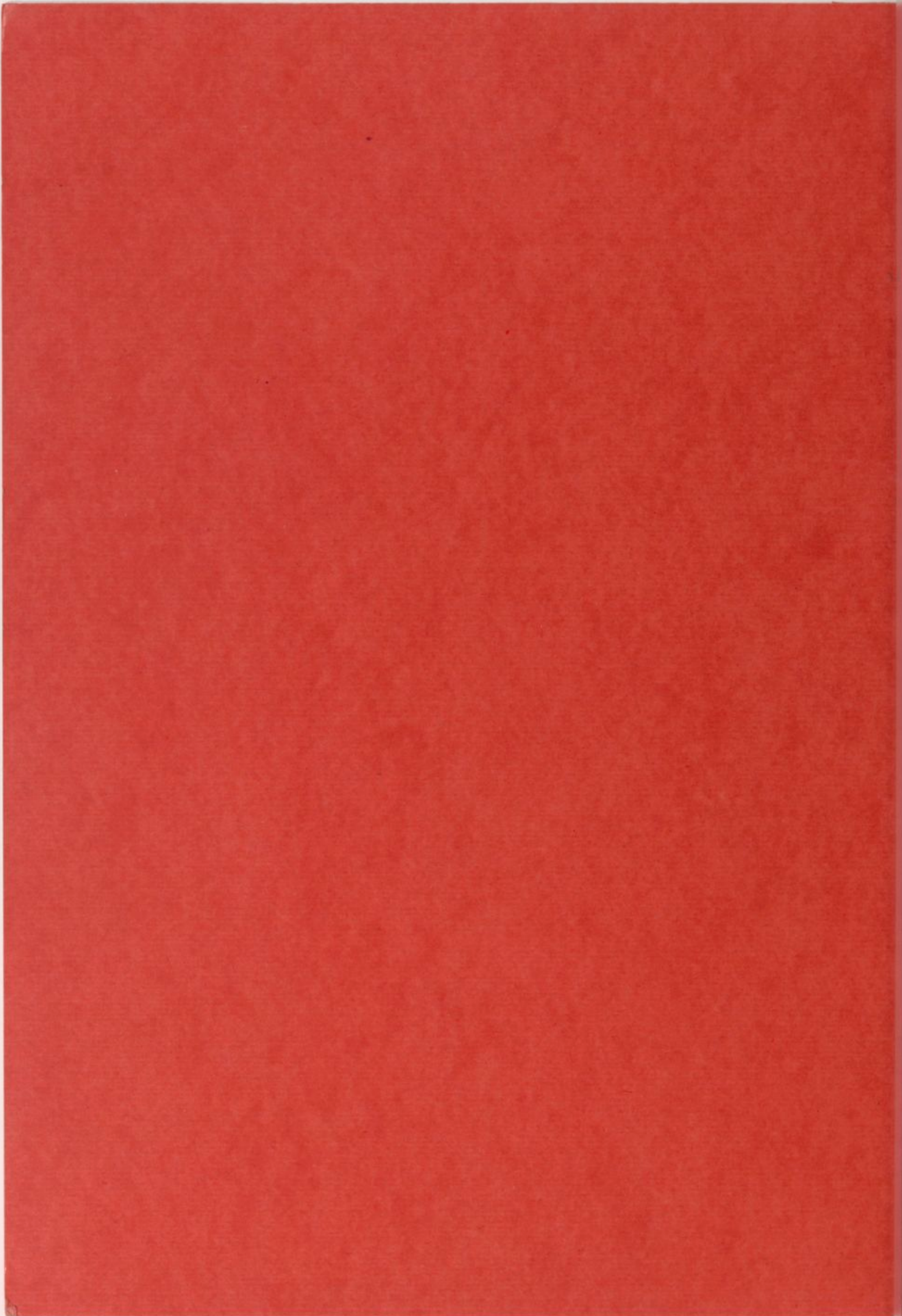

8°

Indoch

1800

Ed.
2000
Briang
2000

no 1

24 NGƯỜI ANH-HÙNG C. Q.

Tức là : « Quân-Hùng Chinh-Khẩu »

Từ cuốn 2 giờ đi giá 3 xu

BIỂU KHÔNG SỐ ĐẦU

HỒI THỨ I

*Bồ-côi sớm anh-hùng lỗ bước,
Gập-gõ sau qui-hữu chia tình.*

Về thời vua Cảnh-Tôn nhà Đường, thiên-hạ thái-i-bình muôn dân lạc-nghiệp, chư-hầu đến chiêu-kiến hơn mấy trăm nước; sĩ, nông, công, thương tứ-giới đều phát-đạt, thật là một nước cường-thịnh vậy !

Lúc bấy giờ ở vùng Vĩnh-Thủy thuộc huyện Gia-Minh, tỉnh Sơn-đông có một nhà phú-hộ rất hiền-hậu phúc-đức, mà ngặt về đường tử-tức hiếu-nhọc, hết câu đèn nợ lại lễ phủ kia, mà mãi đến năm ngoại ngũ-tuần mới sinh dặng một đờ con gái. Nhà phú-hộ này họ Toàn tên Tính, vợ là Hoài-thị, sinh được đờ con gái đặt tên là Toàn-Minh. Khi Toàn-Minh mới đầy-tuổi-tôi đã biết nói. Năm lên 3 tuổi đã bằng đờ lên 5, lên 6, mặt mũi khôi-ngô, hình-dung tuấn-lũ. Cha mẹ nuôi được đến năm 13 tuổi thì song-đường đều qui-tiên. Toàn-Minh còn bé không biết làm thế nào, phải nhờ người bạn thân của cha mình trông nom mấy tháng. Khi ấy người bạn kia giấu hết cả của-nả gia-tài, không còn để một tí gì, rồi bảo Toàn-Minh nên đi làm thuê làm mướn, hay là đi ăn đi ở mà độ thân, chứ ta đây còn vợ con ta, không thể nuôi mi mãi được. Toàn-Minh vốn tính hiền lành, mà lại có chí khẳng-khải, nghe nói, biết là người ấy không có tình thương mình, nên từ giã ra đi. Một ngày kia, Toàn-minh hết lương ăn, phải ăn xin ở đường, sẩy gặp một người thuộc huyện Gia-minh đi sắn về qua chợ, gặp Toàn-

80 Indoch. mangue
1800

minh, hỏi lai-lịch thì nhận ngay là con của người bạn khi xưa : bảo Toàn-Minh rằng : « Ta là Tô-di-Long ở làng Vị-thủy gần đây, trước ta thường sang chơi bời với phụ-thân người, nhưng 7, 8 năm nay ta vì bận việc nhà không hay đi lại, ai ngờ ngày nay cha mẹ nhà anh đã khuất núi bao giờ, mà ta không biết, và nhà anh sao đến nỗi tiều-tụy thế ư ? Toàn-Minh kể-lễ sự tình từ khi gia-đình đại-biến đến khi bị đuổi, và nay gặp được Tô-di-Long đây.

Siết bao những nỗi xót xa,

Mấy nhời trân-trọng kể ra muôn sầu !

Tô-di-Long nghe nói lấy làm cảm-động bảo Toàn-Minh theo về làm con nuôi. Toàn-minh vâng-thuận rồi theo về.

Muốn biết sau thế nào, xem hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ II

Tô-di-Long đi thi đỗ Trạng,

Đường-cảnh-Tôn nằm mộng qui tiên.

Nói về Tô-di-Long dòng-dõi quan Vũ-hoài-Hầu Tô-di-Thượng, vì binh giặc Chiếu bị thác ở đám loạn quân. Khi đó Tô-di-Long còn nhỏ, nên mẹ con đưa nhau về quê làm ăn. Năm nay Tô-di-Long đã ngoài 25 tuổi, nhưng con nhà võ chỉ chuyên trị về nghề võ-học, tuy không thi-cử gì nhưng về văn-học thời cũng có thể đỗ được đến Trạng-nguyên. Lấy vợ là Mai-thị, đã sinh hạ được đứa con giai lên tám tuổi tên là Tô-di-Hồ. Cha con đều luyện tập võ - nghệ, Tô-di-Hồ mới đầy 8 tuổi mà võ-nghệ đã hơn người !

Khi Tô-di-Long đưa Toàn-Minh về ra mắt Mai-thị và kể truyện cho nghe. Mai-thị bằng lòng lắm. Toàn-Minh lay Mai-thị và chào Tô-di-hồ bằng em. Từ đó Toàn-Minh lại chuyên về võ-nghệ rồi ở yên nơi ấy.

Đây nói về Đường-cảnh-Tôn, một hôm cùng với

Hoàng-hậu chính-cung ngự ở dài Ngũ-phụng, sai thị-nữ hầu rượu. Vua say quá, cùng với Hoàng-hậu ngự ở long-sàng. Nửa đêm, thấy mình đi săn gặp vua nước Mãn-châu, rồi hai vua cùng tổ-tài thi bắn. Không ngờ hai vua đều tranh nhau bắn một con hươu, rồi sinh ra ghen-tị đánh nhau, vật nhau, vua Mãn-châu đè lên trên và chỉ lăm-le bóp cổ, thì sực có một con gấu trắng chạy ra cắn chết vua Mãn-châu mà mình thì chết khiếp, sợ quá dật mình tỉnh dậy thời ra một giấc mộng!

Hôm sau, vua Cảnh-tôn lâm triều ban hỏi các quan văn-vũ giải mộng. thì các quan tâu đó là tại suy-nghĩ tướng-tượng mà thành mộng, chứ không có can gì cả. Vua không bằng lòng. Sực có hoàng-môn-quan vào tâu rằng : « nay có sứ-thần của Trung-hiếu-vương là La-thần-Hi trấn-thủ Đồng-quan vào cáo-cấp... » Vua truyền cho vào, sứ là Tôn-vĩ quì xuống tâu rằng : « Vua Mãn-châu bội phản, cho quân sang quấy-nhiều bờ cõi, hiện Trung-hiếu-vương đã nhiều phen đại-chiến, song quân Phiên có pháp thuật, nên Trung-hiếu-vương đã bị vây ở Cốc-long-sơn, cho kẻ hạ-thần liều thân phá vòng vây mang sớ về cáo-cấp. Cúi xin Thánh-thượng mau mau phát binh cứu-viện.

Vua nghe tâu cả giận, phán hỏi văn-võ quần-thần « Có ai dám xuất-lĩnh quân ra giải vây cho Trung-hiếu-vương chẳng ? » Nói dứt lời, thấy im phăng-phắc, không ai thưa gì. Vua liền nổi giận mắng rằng : « Lúc thái-bình chỉ muốn chóng thăng quan tiến-chức, muốn mũ cao áo dài, lương nhiều bổng hậu, mà đến lúc lâm nguy không ai nhúc-nhích cả !!! »

Vua nói dứt lời, bỗng có quan học bộ thượng-thư là Cao-lãng-mân quỳ xuống tâu rằng : nội Đường-trào này còn ai bằng Trung-hiếu-vương nữa, mà Trung-hiếu-

vương cũng còn bị yêu-thuật đến nỗi bị vây. Thiế-tướng bây giờ nếu không kén được người tài cao hơn Trung - hiếu - vương thời quyết không sao bình được phiên-lặc ».

Vua ngẫm-nghĩ hồi lâu cũng cho là phải, liền phán rằng : « Nếu như nhời khanh nói thì chả nhẽ ngồi bó tay chịu chết hay sao ? ! ». Quan tả-thừa-tướng là Trần vô-song quì xuống tâu rằng : « Nay việc nguy-cấp thế này xin bệ-hạ sai một viên chánh-tướng và trăm viên phó-tướng thống-lãnh mười vạn binh-mã ra đồng-quan hãy tạm giữ thế-thủ, đợi khi nào có binh tiếp sẽ đánh. Còn một mặt ở nhà cho yết bảng cầu hiền, bất luận là vô-danh hạ-tốt hay người bị tù tội gì, cũng đều cho ứng-thí cả. Ai có tài thì phong cho làm Nguyên-soái bình phiên, thế mới là diệu-kế ».

Vua nghe tâu cả mừng, một mặt sai Ngự-tiền đô-chỉ-huy-sứ Trình-viết-dống mang mười vạn tinh binh, trăm viên mãnh-tướng ra đồng-quan và dặn phải giữ thế thủ, không được khinh-dộng. Trần-viết-dống vâng mệnh mang quân đi. Một mặt sai yết bảng cầu hiền. Tiếng đồn khắp nơi, ai nấy có tài đều quyết chí ra tay.

Đây nói về Toàn-minh năm ấy đã 15 tuổi, một hôm đi chơi thấy yết-thị về nói với Tô-di-long hay. Tô-di-long vẫn có chí nối nghiệp cha, ngày nay nghe triều-đình cầu hiền-tài liền vào nói với mẹ xin đi. Bà mẹ bằng lòng. Tô-di-long vào cùng vợ bàn soạn ; con là Tô-di-hồ cũng xin theo cha tới Trường-an. Tô-di-long không cho đi và dặn phải ở nhà hầu-hạ bà và mẹ. Chỉ cho Toàn-minh đi theo để làm tay chân. Ngày hôm sau Tô-di-long và Toàn-minh từ giã gia-quyển ra đi thẳng tới Trường-an ứng-thí.

Ngày 25 tháng 5, vua truyền cho quan Thái-sư Trần

Vu-Không và quan Hữu Thừa-tướng Mã-như-huyền làm chánh-phó chủ-khảo để kén-chọn nhân tài.

Đây nói về hai quan khảo-sát chỉ có Mã-như-Huyền là cương-trực, song ngài không có con-cái gì, còn Thái-sur là một tay gian-nịnh phi-thường. Thái-sur có hai con gái và năm con trai. Con gái nhớn gả cho quan Hình-bộ thượng-thư Nguyễn-thống, con gái bé còn kén-chọn chưa lấy ai. Con trai cả làm Tả-thị-lang, con trai thứ làm Tổng-binh, con trai thứ ba làm Hàn-lâm, còn hai người nữa còn nhỏ chưa làm gì.

Nay Thái-sur vâng chỉ ra kén-chọn nhân-tài, tuy là vì việc nước, nhưng thực thời muốn chọn cho con gái mình một người chồng giỏi, để sau này mưu đồ đại-sự. Kén chọn trong mấy ngày không ai được y-thức.

Ngày ấy Tô-di-long vào qui xưng tên-tuổi để ra pháp-trường diễn-võ. Thái-sur thấy Tô-di-Long hình-dong tuấn-tú, diện-mạo khôi-ngô, tuy chưa biết tài-năng thế nào mà đã đem lòng mến; Khi Tô-di-Long vào trường bắn, quân-sĩ hơn mười người khiêng một cánh cung ba tạ, bảo nếu dương nổi được cung và bắn trúng hồng-tâm mười phát xa trăm bước, rồi sau mới được thử sức. Tô-di-long mới cầm cánh-cung dương thử, thì cung gãy làm hai đoạn! Ai nấy đều lắc đầu lè-luối. Tô-di-Long lấy cánh-cung khác bắn luôn 10 phát trúng hồng-tâm không sai phát nào.

Song quân-sĩ dẫn Tô-di-Long đến một chỗ để cái đỉnh bảo nhắc nổi đỉnh đi được ba vòng mà để xuống mới được đấu các thứ vũ-nghệ. Tô-di-Long vén tay áo một tay nhắc bổng cái đỉnh lên trên cao đi đi lại-lại hơn 10 vòng. Khi sắp để xuống lại tung lên cao hai trượng rồi đưa 2 tay ra đỡ, để xuống chỗ cũ, mà không hề thấy đổi sắc mặt!

Các người ai nấy đều vỗ tay khen-ngợi. Hai quan chánh, phó chủ-khảo trên đài trông thấy đều lắc đầu lè-luối bảo

nhau rằng : từ xưa đến nay chưa có ai mà sức-lực được như người này, nhưng chưa biết võ nghệ hần thế nào, liền truyền cho múa các ban võ-ngệ.

Tò-di-Long tay cầm họa-kích, nhảy lên con ngựa phi-diên, múa-máy một hồi, như phụng-múa, rồng bay, như mây - tuôn, nước chảy....

Lúc đó hai quan chủ-khảo cùng nhau bàn-định để lấy đồ đầu. Ngày hôm sau điểm lại từ hôm yết bảng đến nay được 6 người có tài cầm quân phá-trận, còn cũng chấm cho làm Ti-tướng cả. Hai quan chủ-khảo truyền cho 6 người thí-vũ với nhau để tranh-quyền nguyên-soái. Nhưng không ai địch nổi Tò-di-Long. Hai quan chủ - khảo liền cho Tò-di-long đỗ Vũ Trạng-nguyên.

Khi Tò-di-long được đỗ vào bài-yết Hoàng-thượng, song ra yết-kiến hai quan chủ-khảo. Khi vào tới dinh quan Thái-sur, ngài cho quác-sĩ bày tiệc thiết-dãi quan tân-khoa trạng-nguyên. Trong khi đương yến-tiệc quan Thái-sur nói với võ Trạng-nguyên là ý ngài muốn gả cho người con gái yêu của ngài là nàng Loan-tiêu-quan, quan trạng từ-chối vì đã có vợ có con rồi. Quan Thái-sur có ý thất-vọng, mà lòng lại cho là trạng-nguyên nói dối. Từ đó đem lòng oán-giận.

Tan-tiệc, quan trạng cáo-từ xin về. Thái-sur nghĩ thầm rằng : tò-di-long mày nói dối, mày khinh ta, không thèm đẹp duyên cầm-sắt với con gái ta, rồi sẽ biết tay ta !

Đây nói về vua Đường ngày đêm lo quân giặc sâm-lấn bờ cõi mà lại bị thua luôn mấy trận thành ra trong mình vàng-vắt, gọi quan Thái-sur bảo rằng : Nay trẫm ngọc-thể bất an, không ra triều được, vậy mà cứu binh như cứu hỏa, nên kíp truyền cho Võ-trạng-nguyên lĩnh ấn nguyên-nhung và phong cho làm Bình-bắc-dai-nguyên-Súy, lĩnh 10 vạn tinh-binh, 5 viên kiện-tướng, đều phong cho làm

Ngũ-hồ-tướng-quân, và cho theo nguyên-sứy trọng dụng. Dận phải hết lòng trung-thành cho chóng thành công thì sẽ có trọng-thưởng. Thái-sư vâng lệnh ra truyền cho Nguyên-soái và chư-tướng biết, Thái-sư lúc đó nghĩ đến thù xưa, sinh ra ngay được một kế liền làm ra cách trọng-dãi nguyên-sứy và tiến-cử một người tâm-phúc để nguyên-sứy trọng dụng. Tô-di-Long tưởng thực vui vẻ nhận lời và nói sẽ trông nom cẩn-thận. Thái-sư dặn người tâm-phúc ấy, thừa hành lúc nào thời giết phăng ngay Tô-di-Long đi rồi đem ba quân kéo về thẳm tràng-an, bấy giờ trong dã có ta, ngoài dã có Trần-Vu-vưu con thứ ta làm tổng-binh ở Nhạn-đề-quan, cũng đem quân về. Khi nào ta cướp được thiên-hạ thì nhà ngươi cũng được hưởng phú-quí và ta sẽ gả con gái yêu của ta cho ngươi, nhà ngươi phải cẩn-thận mới được.

Người tâm-phúc nhất nhất vâng lời, rồi từ tạ ra đi.

HỒI THỨ III

Tô-di-Long ải-quan gặp nạn.

Toàn-tiên-Phong lánh nạn gặp tiên.

Nói về Tô-nguyên-soái định đến ngày mồng một tháng tám sẽ khởi quân, cử Toàn-minh làm tiên-phong, lĩnh 3 nghìn binh-mã đi trước, còn đại-binh đi sau. Tô-nguyên-soái thấy Huỳnh-buru là người Thái-sư ủy-thác, mặt mũi khôi-ngô, hình-dong tuấn-tú và lại có tài kiêm văn vũ, dùng ngay vào tả hữu châu chực một bên. Toàn-minh thấy Huỳnh-buru cử-chỉ có khác, liền nói với Tô-nguyên-soái không nên dùng người khác họ làm tả hữu. Tô-nguyên-soái nghe nói bèn mắng rằng: « Người đa nghi quá, hắn với ta có thù hằn gì, có phải là người nước cừu-dịch đến trá hàng dẫu, vả lại có quan Thái-sư ủy-thác, còn lo gì nữa, Con nên bỏ tính nghi ấy đi

kéo mất lòng ». Toàn-minh không dám nói gì nữa. Quân đi hơn một tháng tới ải-quan hạ trại. Quan tuần ải-quan về báo cho Trình-viết-Dống.

Trình-viết-Dống đem quân ra ngoài thành nghinh-tiếp Tô-soái vào ải rồi bày tiệc khao thưởng quân sĩ.

Nói về Trình-viết-Dống vốn là em vợ Thái-sư Trần-vu-Không, mình cao 8 thước, cổ ngẳng, mũi lõ, mắt tròn, lông mi đỏ, râu rậm như chổi sể, sức địch muôn người, tài có thể sỏ non đập núi, thông mưu cùng với anh rể là Thái-sư đề đồ đại sự, nhưng chưa có dịp phải phụng mệnh ra cứu Trung-hiếu-vương, nhưng thực th từ khi ra ải đến nay chưa giáp trận phiên, vì muốn trì hoãn cho Trung-hiếu-vương trong không lương-thực, ngoài không binh cứu để lâu rồi bị bắt. Mà được tin Trung-hiếu-vương bị bắt thì giảng-hòa ngay với phiên rồi đem quân về Trảng-an thu giang-san về một mối. Không ngờ Trung-hiếu-vương bị bắt thật, Trình - viết - Dống đã sắp sửa thi hành cái kế của mình, thì lại được tin Triều-đình kén được anh-tài là Tô-di-Long phong làm Bình-bắc-dại-nguyên-súy và sắp ra đến nơi, vì thế nên kế đó lại hoãn.

Khi đương tiệc, Tô-nguyên-soái hỏi han tình-hình quân Phiên, thì Trình-viết-Dống nói là chỉ phụng-mệnh thế-thư, chứ chưa giao-phong, nên không biết tình-thế bên giặc thế nào.

Tô-nguyên-soái liền truyền quân ăn cơm, rồi sớm mai ra phá trại phiên.

Nói về Huỳnh-buru vốn biết Trình-viết-Dống với Thái-sư cùng là một đảng, nên cùng với Trình-viết-Dống bàn những kế - sách của Thái-sư dặn ở nhà. Trình-viết-Dống nói : « Nếu vậy may, Thái-sư cao-kiến thật ! » Huỳnh-buru nói : « Đã đành rằng ta có thể thích-khách được nhưng nó còn thẳng con nuôi mới độ 15, 16 tuổi có sức khỏe

hơn người, võ-ngệ lại rút tinh-thông, hiện đang đóng trại ở ngoài, e sự khờ thành lắm. Trình-viết-Dống ghé vào tai Huỳnh-buru mà nói rằng : « Nếu vậy tôi sẽ dụng kế thế này.... thế này... thì sẽ bắt sống được Toàn-minh như chơi. Huỳnh-buru nghe nói cả mừng, rồi vào phòng hầu Tô-soái. Lúc hồi canh ba Tô-soái đang ngủ yên giấc, sực có người vào gọi : « Nguyên-soái mau dậy có biến » Tô-di-Long tỉnh dậy không hiểu lẽ gì đang nghĩ ngợi chợt trông thấy Huỳnh-buru tuốt gươm ra đứng ở cuối giường. Tô-di-Long bảo Huỳnh-buru rằng : « Đêm đã khuya cho người đi ngủ, đừng làm chi đó ! »

Huỳnh-buru chẳng nói chẳng rằng tức thì cầm gươm sẵn vào chém Tô-soái một nhát. Tô-nguyên-soái biết là Huỳnh-buru thích-khách, tay trái cầm gối che đỡ, tay phải bắt gươm của Huỳnh-buru. Huỳnh-buru mất gươm, hô quân mai-phục ra, Tô-di-Long đang đêm mập-mờ cầm gươm trông vào đám quân đánh tháo lấy đường, chạy ra ngoài thì quân-sĩ đều phản, và chư-tướng đều ra uy chơ-chiến cho Huỳnh-buru. Tô-di-Long túng thế vừa đánh vừa chạy, đến dinh tiên-phong là Toàn-minh, thì ra đã bị Trình-viết-Dống giả là quân phiên đang đêm đốt phá. Nói về Toàn-Minh tướng phiên-binh đem quân cự-chiến liền cho người vào phi báo ải trong. Hồi lâu quân cứu-viện không đến phải phá vòng vây chạy vào rừng, lúc đó quân của Toàn-Minh thấy quân của Trình-viết-Dống đuổi đánh thì biết ngay là trong ải có biến. Quân của Toàn-Minh thấy quân của Trình-viết-Dống đuổi gấp quá và mạnh thế hơn, nên phải chịu theo cả về ải. Toàn-Minh còn một mình một ngựa chạy vào rừng, lại gặp cơn gió to, tưởng là Thiên-binh vạn-mã theo sau, chạy mãi đến sáng rõ, quay lại không có quân theo mới thôi. Toàn-Minh dừng ngựa lại vừa đói vừa khát vừa mệt, chợt gặp người tiều-phu bèn hỏi đây là đâu. Người ấy đáp : đây là Môn-linh-

sơn. Toàn-Minh lại hỏi đây về ải-quan cách xa hay gần. Người ấy đáp : Đây về ải-quan độ 100 dặm. Toàn-Minh chỉ han-thở một mình không biết vì lẽ gì mà sinh ra loạn-lạc thế và không biết tính mệnh cha ta ra thế nào. Còn đang han-thở thì khát nước bèn đi tìm suối uống nước. Đi một quãng thấy một cái bia đề rằng :

« Quá 30 người hãy nên đi qua, vì có một con hắc-hồ giữ lắm ! » Toàn-minh xem vừa xong thì có một con hắc-hồ trong bụi găm-thét nhảy ra. Toàn-minh cười nói rằng : « Nghiệt-súc, mi hại biết bao nhiêu nhân-mạng nay gặp ta khó thoát khỏi ». Con hồ dơ nanh múa vuốt chồm lên chực tát, Toàn-minh tay trái gạt tay con hồ, tay phải sĩa vào bụng một cái loạc ngay bụng hồ, thòi ruột ra nĩa chết tươi ! Toàn-minh đang đắc-chí, sầy có tiếng nói rằng : « Toàn-minh sao người dám cả-gan giết ngựa của ta ? ! » Toàn-minh nhìn quanh-quần không thấy có ai, lấy làm ngạc-nhiên, một lúc lâu, bỗng thấy ở trên đỉnh núi đi xuống một người ra-dáng tiên phong đạo-cốt, mặt như còn trẻ mà đầu bạc phơ-phơ, tay trống gậy trúc. Toàn-minh trông thấy quì xuống mà nói rằng :

— « Thừa cụ, tiện-nhân này có biết là ngựa của cụ đậu, nhưng nếu tiện-nhân này không ra tay trừ-bỏ, thì còn biết bao nhiêu người bị hại vì nó !

Cụ già nói :

— « Thôi ta tha-thứ cho người, nhưng người định đi đâu bây giờ ?

Toàn-minh nói :

— Thừa cụ con định về ải.

Cụ-già lại nói :

— Ôi thôi ! về ải mà chịu chết hay sao ? chi bằng con nên theo ta về núi, học đạo, ta dạy học phép để sau này

xuống giúp nhà Đường, vì sau còn này lẫn tướng tài và nhiều phép lạ kỳ lắm. Ấy chỉ vì con đánh chết con hắc-hồ lúc này, nên con phải đánh nhau với nó sau này 5 năm đó !

Toàn-minh nhân hỏi cụ già ấy rằng : Thưa cụ có biết Tô-nguyên-soái con tính-mệnh thế nào chăng ?

Tiếp tuôn, lại hỏi danh-hiệu cụ là gì và tu ở núi nào ?

Cụ già đáp :

Ta là cụ Đề Lão-tổ, tu ở núi Hồng-lô gần đây. Còn việc Tô-nguyên-soái, tuy không can gì đến tính-mệnh, nhưng gia-quyển và nguyên-soái còn phải ly-tán. Song đó là cơ trời ta không giám tiết-lộ.

Toàn-minh nghe nói liền vâng lời theo thầy lên núi học đạo.

Nói về Tô-nguyên-soái chạy ra dinh tiên-phong thấy cơ nguy-cấp thời biết là đã trúng kế của Huỳnh-buru. Toàn quay ngựa chạy trở lại thì vừa gặp Huỳnh-buru. Tô-nguyên-soái sung tiết cho một gươm đứt làm 2 đoạn !

Còn như Trình-viết-Dống khi đã đuổi Toàn-minh đi rồi liền quay trở lại vây kín Tô-nguyên-soái làm 3 tầng, Tô-nguyên-soái tuy võ-nghệ giỏi thật, song vì quả bất địch chúng, nên đông sung tây đột mãi đến tang-táng sáng mà vẫn không ra thoát được trùng vây. Đương cơn nguy-cấp chợt vắng vắng có tiếng gọi :

Tô-nguyên-soái ! Tô-nguyên-soái ! cố đánh đi tôi sẽ trợ chiến.

Tô-nguyên-soái vừa nghe dứt nhời, thì thấy vòng vây tự-nhiên dẫn ra, liền thừa-thế theo chỗ dẫn ấy mà xông ra. Đương lúc hăng-hải thì bỗng thấy một người hình-dung cổ-quái, hai mắt tròn-xoe, mũi đỏ, mày xanh, mồm-joe miệng chảo, răng chẳng như bầu, râu chui tóc quăn, tay cầm cái đại-đao, cưỡi trên lưng con Kỳ-lân, phá vòng vây mà vào như vào chỗ không có người vây. Nhưng

ngặt vì quân của bên địch nhiều quá, trùng-trùng điệp-điệp không biết là mấy mươi tầng, chém giết đã mỏi tay mà vòng vây vẫn không vỡ. Người cồ-quái ấy thấy không phá tan được vòng vây, sợ có hại đến tính-mệnh của Tô-nguyên-soái chẳng !

Liền dùng phép bịt mũi lại, thở dài ra một cái thì tự nhiên có hai làn khói đen ở trong mũi bay ra như mây mù che phủ kín hết cả bãi chiến-trường. Còn bao nhiêu tướng-sĩ của bên địch hít phải khói ấy đều dức đầu sổ mũi, chạy tán loạn không còn nghĩ gì đến việc đánh nhau. Lúc đó hai người liền hiệp sức đánh phá chạy về phía Nam. Chạy được hơn 50 dặm, hai người đều dừng lại. Tô nguyên - soái liền cúi rạp xuống vái tạ người kia mà nói rằng :

Nhờ ơn ngài cứu cho tôi được sống thoát thế này, công - đức ấy dù sông cạn đá mòn cũng không bao giờ dám quên. Vậy tên tính đại-danh là gì xin cho tôi biết để tôi được ghi nhớ ?

Người ấy ung-dung nói rằng :

— Xin nguyên-soái đừng nói chi đến việc ân-nghĩa. Phàm đã là bức nghĩa-hiệp thấy người anh-hùng bị nạn lẽ tất-nhiên là phải ra tay cứu giúp. Sự cứu giúp đó là bổn-phận chứ không phải ân-nghĩa gì ! Còn như tôi đây là Phi-sơn-hồ, học trò Vân-tản thuyền-sư. Trước đây, tôi xin phép thầy về thăm quê, song chẳng may cha mẹ tôi đều đã về chầu tiên-cảnh. Bởi thế tôi mới thành ra bơ-vơ lữ-lạc, phải chiếm lấy một quả núi gần đây tên gọi là núi Song-long, tụ họp đồ-dảng thao-diễn võ-ngệ để phòng sau này có cơ-hội nào ra giúp nước. Nhân đêm hôm qua tôi mộng thấy thần núi báo cho biết để xuống đây cứu nguyên-soái. Nay may công đã thành, vậy xin nguyên-soái hãy tạm

quá bộ lên trên núi này để cùng đàm-đạo và tĩnh-dưỡng ít lâu.

Tô nguyên-soái nghe lời liền theo Phi-hồ lên núi Song-long. Khi gần đến nơi. Tô-nguyên-súy ngắm trông thật là một quả núi thiên-hiêm. Trước mặt có sông lớn, sau lưng tựa vào rừng rậm, những hang sâu, suối thẳm, chẳng-chịt khắp mọi nơi.

Đương lúc ngắm trông phong-cảnh bỗng thấy trên núi có một ngọn cờ trắng đi xuống, trên cờ đề một chữ « Nghĩa » thật to. Đi đầu một vị thiếu-niên, mặt mũi khôi-ngô, hình-dung vạm-vỡ, dẫn 500 đồ-dã xuống sườn núi để nghênh-tiếp. Tô-nguyên-soái thi-lễ xong, thì Phi-sơn-Hồ, trở vào người kia bảo với Tô-nguyên-soái rằng : « Đây là đứa con nuôi tôi bắt được ở trong rừng tên gọi Vân-Hỏa tuy còn ít tuổi, song võ-nghệ cao-cường. Nói xong, cả ba người lên núi, vào « Tự-nghĩa-sảnh, rồi truyền bày tiệc thiết đãi. Trong khi yến-tiệc nói với Tô-di-Long rằng :

Tôi vẫn nghe đại-danh ngài đã lâu, nay mới được tiếp-kiến, vậy ước ao ngài không quản phận hèn này mà cho cùng ngài làm bạn sinh-tử thì tôi đội-ơn lắm lắm.

Tô-di-Long nghe nói chính hợp ý mình bèn nói rằng :

Còn gì hơn, nếu ngài có lòng tốt, tôi không chối từ. Hai người truyền bày hương-án ra giữa sân rồi cùng lễ trời đất, nguyện xin cùng sinh tử với nhau. Làm lễ xong, tính đến tuổi thời Tô-di-Long hơn Phi-sơn-Hồ một tuổi làm anh, mà Phi-hồ thời làm em.

Mọi việc xong đâu đấy. Phi-sơn-Hồ nhường chức chủ-trại cho Tô-di-Long. Tô-di Long, từ-chối mà rằng :

Ngu-huynh còn phải về đón gia - quyến lên đây một thể. Nếu không, e lại bị bọn gian-thần nó hãm-hại. Phi-sơn-hồ nói rằng :

Bất tất hiền-huynh phải thân về làm gì, để tôi sai Vân-

hỏa về đón quý-quyển. Vả em chắc ở nhà đã có lệnh-lang Tô-di-hồ còn lo ngại gì. Tô-di-Long thấy Phi-hồ nói quả - quyết thì ưng nhận ngay làm chức chủ-trại ở đó rồi sai Vân-hoả đem 30 tên quân giả làm lái buôn thẳng tới Vĩnh-thủy đón gia-quyển nhà Tô-di-Long...

HỒI THỨ IV

*Trong Đường-triều trung-thần từ chức,
Ngoài ái-quan quân phản đảo qua.*

Nói về ở trong triều nhà Đường lúc bấy giờ các đình thần phần nhiều thuộc về đảng nịnh, chỉ biết su-viêm, phụ-nhiệt, quên mất cả nghĩa trung-quốc ái-quân. Vua Cảnh-tôn lại chỉ tin cậy ở Thái-sur; dù có đổi người nghĩa đơm trung - can, đem lời thẳng để can-gián vua, thời lại bị kẻ gian-thần hãm-hại.

Lúc đó ở trong cung, Hoàng-hậu và Thử-phi đều có thai, nhưng Thử-phi lại sinh trước, mà lại là sinh được hoàng-nam. Thái-sur liền tâu với vua rằng :

Nay Thánh-thượng niên đã cao, mà trị vì kẻ cũng đã lâu, thiết-tưởng nhân dịp này mà lập ngôi Thái-tử, để cho yên lòng muôn dân trông ngóng, đó mới là ái kế vững bền của Quốc-gia được.

Nguyên lai Thái-sur đối với Quý-phi vốn có tư-tình với nhau, nên chỉ Thái-sur muốn nhân dịp ấy lập con Thử-phi lên làm vua, để cho tiện việc thoán-đoạt của mình sau này. Khốn nỗi vua Cảnh-đế nào có hiểu đâu cái cơ-tâm của đứa lão-gian, thấy tâu như thế, tưởng là y vi mình, liền chuẩn tấu ngay, mà lập con Thử-phi lên làm Đông-cung thái-tử. Theo lệ thường thời mẹ hăng nhờ con mà được quý, bởi con Thử-phi được phong làm Thái-tử, cho nên Thử-phi cũng được thăng lên làm Hoàng-hậu. Chẳng lẽ trong cung để hai Hoàng-hậu, nên chỉ lại

nhân đó mà Chánh-cung Hoàng-hậu bị truất ngôi.... Chánh-cung Hoàng-hậu vốn có anh là Đông-bình-Vương trấn-thủ ở Vân-nam. Khi ấy có quan Giám-ngự đại-phu là Trình-thư-Yên vào tâu với vua Cảnh-tôn rằng :

Tâu bệ-hạ, nay bỗng dưng chánh cung bị chuất ngôi, vậy chẳng hay bị chuất vì lỗi gì, sao bệ-hạ không ban chiếu ra cho thần-dân đều biết ?

Vua Cảnh-tôn nói rằng :

Hoàng-hậu thật cũng không có lỗi gì. Song vì thứ-phi sinh dặng hoàng-nam, hoàng-nam ấy tất phải lập làm thái-tử. Con đã là thái-tử, thời mẹ tất được thăng làm Hoàng-hậu, bởi thế mà chánh-cung bị chuất đấy thôi !

Trình-thư-Yên tâu rằng :

Hiện nay chánh-cung Hoàng-hậu cũng đương có thai, chắc không bao lâu nữa sẽ đến kỳ mãn-nguyệt. Nếu lúc bấy giờ mà chánh-cung lại sinh ra hoàng-nam, thời sự phong-lập bây giờ chả hóa ra vội lắm ru ?

Vua Cảnh-tôn nghe nói phán rằng :

Công việc đã xong rồi, dù nói cũng vô-ích, nhà ngươi hãy cứ lui ra.

Trình-thư-Yên thấy ngăn không được vua Cảnh-tôn, lui về nhà tư, liền đem hết sự tình đầu đuôi viết thư nói với Đông-bình-Vương là Tiết-vân-Trung. Ở trong chiều khi ấy, vì một sự lập thái-tử, thay Hoàng-hậu, mà bao các vị trung-thần liệt-sĩ, đều dủ nhau mà cáo - từ cả một loạt.

Lại nói về sau khi Trình-viết-Dống đã đuổi Tô-nguyên-soái và Toàn-Minh đi rồi, liền cất một viên tướng cùng với 5000 quân đóng giữ đồng-quan, còn mình thời tự thống đại binh, thẳng trường-an tiến-phát. Khi quân của Trình-viết-Dống kéo qua các cửa ải, các quan trấn-thủ các cửa ải tưởng là quân của Tô-nguyên-soái đã tấu-khải hồi chiều, không hỏi han ngăn trở gì, cứ để vậy cho ung-dung trống dọng cò mở kéo qua.

Vì thế cho nên quân của Trình-viết-Dống kéo đi mới một tháng mà đã tới Trường-an. Quan thủ-thành nghe tin có toán-quân kéo về gần đến thành thời nghĩ bụng : nếu là quân của Tô-nguyên-soái thắng-trận hồi triều, thời tất phải có quân phi-báo trước, lẽ nào lại cứ lẳng lẳng mà về như thế bao giờ ! Nghĩ vậy liền vội vàng lên mặt thành để trông ra, thời thấy hiệu cờ đều khác cả, liền hoảng sợ vội sai quan sĩ đóng các cửa thành lại, rồi bắc loa gọi chủ-tướng bên địch để hỏi. Trình-viết-Dống mình ngồi trên ngựa, tay cầm trường-thương, đứng dưới lá cờ trên đề hai chữ « Hậu-Tùy » cầm thương chỉ lên mặt thành mà bảo rằng :

Bảo các quan trong triều ra đây ta nói truyện. Bấy giờ có quan Đô-sát ngự-sử là Thúc-tôn-Ngao, và quan Giám-nghị đại-phu là Trình-thư-Yến lên mặt thành chỉ vào Trình-viết-Dống mà mắng rằng :

Bớ quân phản-lặc, cớ ai người án, áo ai người mặc, mà người nữ lòng lang dạ thú, bội-phản triều-đình ? Nếu có vì sự nhằm nhỡ mà manh-lâm, thời mau mau nghĩ lại, bỏ giáp quy-thuận đi, kéo dễ-tiếng nghìn thu như nhuộm ! ?

Trình-viết-Dống chỉ lên mặt thành mà mắng lại rằng :

Nhà Đường cướp ngôi của nhà Tùy cai-trị đã mấy trăm năm rồi, vẫn còn chưa chán hay sao. Nay ta xét thời vận họ Đường nhà họ đã hết, nên chỉ hồi trước ta mới mộng thấy Tùy-Drồng-để nhờ ta báo-thù họ. Các người thử nghĩ, nếu không vì mệnh trời đã đến khi thay đổi, thời có lẽ nào chỉ trong vòng một tháng, mà quân ta từ Đồng-quan đã kéo được đến đây ? — Thôi đi ! Các người nên mau mau tỉnh-ngộ, vua Cảnh-tôn nhà người thật là một kẻ hôn-mê vô-đạo ; nếu không thế thời vì sao mà Chánh-cung bị chuất ? Vì sao mà Thái-tử lên ngôi ?

Từ kỳ sau có nhiều hình vẽ rất đẹp

In và bán tại Nhật-Nam, 102 hàng Gai Hanoi

